

Издание на СОУ "Св. Св. Кирил и Методий" - с. Сатовча по проект:
**ПОДОБРЯВАНЕ НА МУЛТИКУЛТУРНАТА СРЕДА В УЧИЛИЩЕТО
И ДЕТСКАТА ГРАДИНА В СЕЛО САТОВЧА**
Министерство на образованието и науката
Оперативна програма
"Развитие на човешките ресурси"

ТЕМИ В БРОЯ:

Гергьовден...

- Гергьовденската трапеза

- Празник на с. Сатовча

Знаете ли че ...

Нрави

Културни празници и събития

ОФОРМЛЕНИЕ И ПЕЧАТ

e-mail: mixart@abv.bg
GSM 0898 770 558

ГЕРГЬОВДЕН (ЕРДЕЛЕЗ) - най-хубавият пролетен празник

Един от светците, които българският народ почита най-много, е Свети Георги. Безброй икони в малки и големи български църкви изобразяват Свети Георги, който убива змея и носи победата. От незапомнени времена Гергьовден се свързва с бойната слава на българската армия, а в много народни песни се съдържат стихове каго:

*„Хубав празник е Великден,
дваж по-хубав е Гергьовден!“*

Гергьовден е най-големият празник и на ромите в България. Празнува се от всички ромски групи и за всички тях той е основният празник, включително и за ромите-мюсюлмани. Обичайно калдарашите и рударите наричат празника с името „Свети Георги“ или „Гергьовден“, а йерлиите - „Хедерлез“, Хъдърлез“ или „Ерделез“. Празнува се три дена, като при някои това са 4, 5 и 6 май, при други - 5, 6 и 7 май, а при трети - 6, 7 и 8 май.

Празнуването на Гергьовден е свързано с вярването, че Свети Георги е спасител на ромите и с легендата, че змеят на зъл цар започнал да изяжда ромите, но Свети Георги го убил. Освен това Ерделез се е празнувал и като начало на пролетта, на истински топло време, поради тази причина целият ритуал изобилства с пролетна символика.

Поради това, че Гергьовден е бил очакван и обичан празник, че стари и млади са се включвали в отбелязването му с желание, гергьовденските обичаи се различават съществено при различните групи роми и дори в различните села, населени от една и

съща група. Тези обичаи могат да бъдат обобщени по следния начин: подготовка за празника, ходене „за зелено“, ритуално клане на агнето, гергьовденска трапеза, къпане и връзване на люлки, „пеене на пръстените“. Тук ще опишем накратко какво представлява всеки от тези обичаи.

Най-важният елемент в подготовката на празника е купуването на агне. Всеобщо поверие е, че агнето, предназначено за курбан, трябва да пренощува в къщата, затова то се купува най-късно на 4 или 5 май. Поради това празненствата започват от момента, в който агнето влезе в къщата. Тогава портите се окичват с разцъфнали клони - обикновено бук и върба, а на главата на агнето се поставя венец и свещичка, след което се прикажда „за здраве“. При бургуджиите подготовката започва още от Великден с боядисването на първото яйце и с изработването на специална гергьовденска свещичка. Първото червено яйце на Великден се запазва и то се поставя в устата на печеното гергьовденско агне. Също така на Велика събота (преди Възкресение) се изработва специална свещичка с червен конец. Тя се припалва за малко през нощта срещу Великден и се отделя. Следващото ѝ припалване е на 5 май вечерта, а цялостното ѝ изгаряне - на 6 май, преди агнето да бъде заклано.

Сред много роми е прието на 5 май вечерта за всеки член на семейството да се откъсва коприва и тя да се окачва на керемидите. По това чия коприва ще повехне и чия не, се съди каква ще бъде годината за всеки - весела или тъжна.

Някога е съществувал обичай (в голяма степен вече загубен) на 5 май вечерта всеки да се изкъпе във вода, пълна с билки и растения - гергьовденче, коприва, лепка и др. Смятало се е, че по този начин се прогонват всички болести, че човек се пречиства за празника и заздравява както тялото, така и духът му.

След дългите зимни месеци, когато дърветата са покрити със сняг или пък се виждат единствено кафявите им клони, зеленият цвят на пролетните листа е една от най-красивите гледки. Зеленината на пролетта дава надежда за нов, по-добър живот. ➔

Координати:

e-mail: etnoreporter_sou_satovcha@abv.bg
GSM 0894 665393
0894 665386

Редакционен екип:

Емилия Качанова
Нели Коемджиева
Веселка Каптиева
Клуб „Етнорепортер“

за безгрижие и топло време. Затова неотменна част от празнуването на Гергьовден, който се е разглеждал като истинско начало на топлия сезон, е било донасянето на зеленина - клони и тревя от гората в къщи. При много йерлии е разпространен обичаят да се ходи „за зелено“ на 5 срещу 6 май вечерта. Спазвайки обичая, всички роми отиват в гората, наклаждат огньовете и се веселят през цялата нощ. На сутринта се прибират като носят разцъфнали клони („зелено“), за да украсят портите на къщите.

При повечето роми клането на агнето-курбан е изключително тържествено. Обичайно то се извършва рано сутринта на 6 май, точно по изгрев, но също така е възможно да стане и на 5 май вечерта. При калдарашите е било прието да се коли агне за всяко момче в къщата. Днес поради икономически трудности, този обичай започва да се изоставя. При останалите ромски групи традицията е всяка къща да коли по едно агне. А някъде агне колят само именниците, които раздават от месото и на останалите роми в махалата.

Преди да бъде пренесено в жертва, агнето бива украсено. На главата му се поставя венец от гергьовче, жито, здравец и пролетни цветя или от разцъфнали клони и върба. Някъде украсяват агнето допълнително с червена боя, гердани и огърлици. Целта е чрез украсата да се покаже богатството на настъпващата пролет и да се измолит плодородие и берекет.

На венета се слагат една или две свещички, които се запалват преди агнето да бъде заклано. При бургуджиите това е специално изработената на Велика събота гергьовденска свещичка, украсена с червен конец, юприва и трева. Докато свещичката гори, агнето се прикажда и благославя. Този обичай е все още добре запазен при калдарашите, а при останалите ромски групи на практика не се изпълнява, макар че има спомени от него. Също така съществува обичай на агнето да се дава сол. По този начин се проверява каква ще бъде годината - ако изиде много сол, това предвещава добра година и обратно. След това се пристъпва към семейното клане. Обикновено то се извършва от най-стария мъж - главата на семейството. Дори да е вече немощен, той коли агнето и го предава на синовете си да го одерат и опекаат. Кръвта на агнето не се оставя да изтече на земята. Тя се събира и заедно с дребнолите и костите се изхвърля на 7 май в реката. Това се прави „за да му върви на човек през цялата година“ и „за да не отиде кръвта на мръсно място“. Вярвало се е, че течащата вода е най-чистото нещо на земята, защото извира от самите земни недра. Също така се е вярвало, че тя носи сила и щастие. При йерлиите от кръвта на агнето се поставя точка на челото на децата. Това се прави „за здраве“. Агнето не се разрязва на парчета. Пече се цяло на чеверме или на тава, като вътрешностите се зашиват и така също се изпичат. При калдарашите за здраве и плодородие шишът на чевермето се измива от главата на семейството със специално калайдисано менче, пълно с вода, здравец и житни класове.

Гергьовденската трапеза

Някога ромите са изработвали специална софра за Гергьовден - задължително кръгла, направена така, че „да няма гвоздей в нея“. Причината за отсъствието на гвоздеи е, че железото ръждясва. На тази софра се слага агнето, курбанът. При калдарашите по средата на софрата се слага агнето, като се украсява богато. В устата му се поставя червеното яйце (за което Вече споменахме), филия хляб, книжна пара и златна пара. До агнето се поставя пресен чесън - той е против уроки и носи здраве. Задължително на масата се слага червено вино - „кръвта на Исуса“.

Преди да започне обядът, трапезата се прикажда. След това най-старите - главата на семейството и жена му взема обредния хляб - кулак, леко го разрязват под формата на кръст и в четирите дупки по краищата сипват червено вино като наричат: „*Отца, Сина, Светаго Духа, Амин!*“. И чупят кулака на две, всеки целува двете парчета, после го чупят още на две и пак целуват парчетата на хляба. После главата на семейството взема една свещичка, казва молитва и гаси свещта в бутилката с вино, три пъти я поставя в отвора на шишето и едва на четвъртия път я изгася. Така трапезата се смята за осветена и обядът може да започне.

Този обичай е добре запазен при калдарашите. При други ромски групи присъстват само елементи от него. Пак при калдарашите, а също и при бургуджиите, е запазен обичая да се продава главата на агнето. Стоящият вляво от домакиня взема главата и я продава на стоящата до себе си вляво. И двамата държат пресен чесън в ръцете си. По време на пазарлъка, купувачът се опитва да открадне главата, но продавачът го удря през ръцете с чесъна „за да бягат лошите помисли и злите духове“. Така главата се продава от човек на човек - на ляво по часовниковата стрелка, докато стигне до домакиня. Всичко това е особена форма на игра - реални пари не се дават.

Обичайно Гергьовден е свързан с много веселие и добро настроение, изразявано по най-различни начини. При почти всички ромски групи е прието на този ден младежите да се изкъпят в реката, за да покажат, че топлото време наистина е дошло и водата не е студена. Също така е прието младежите да връзват люлки за момичетата и, докато ги люлеят, да ги разпитват за бъдещия им брак.

Сред всички ромски групи е разпространен обичаят „пеене на пръстените“ по Гергьовден. Същността му се изразява в предсказване на бъдещия брак на младите момичета. Обичаят по принцип се изпълнява на 5 май вечерта и на 6 май сутринта.

Вечерта преди Гергьовден неомъжените момичета се събират и в кофа с вода пускат по един пръстен. След това във водата се слага здравец и се оставя да пренощува под роза. Призори на Гергьовден, преди изгрев, момичетата се събират отново при кофата. Тази, която пее най-добре, покрива лицето си с було, за да не може да вижда, и запява различни песни, редувайки весели и тъжни. Докато пее, тя вади пръстен от кофата. Смята се, че ако извади пръстена, пейки

весела песен, бракът на момичето ще е щастлив и обратно.

Едва ли е възможно да се опишат всички обичаи, свързани с отбелязването на Гергьовден. По-важното е, че при неговото празнуване в най-пълна степен може да се види сходството в празничния ритуал на българи и роми. Празничното украсяване на къщата, изработването на венец със свещички за агнето, събирането на кръвта му и изхвърлянето ѝ в течаща вода, връзването на люлки и почти всички други описани елементи. Има и специфично ромски елементи - украсяването на главата на печеното агне и продаването на главата. Те не се срещат в българската традиция. Но тези елементи не накърняват общото впечатление за близост в двата начина за отбелязване на празника и за близост в традициите изобщо.

Материалът подготви:

Веселка Каптиева - здравен медиатор,
Клуб „Етнорепортер“.

Източник: Колев, Д. и др. „Разказани пътища“,
В. Търново, 2003, с.134-138

Г Е Р Г Ъ О В Д Е Н - празник на с. Сатовча „Играем, пеем и се веселим заедно“

Не случайно най-хубавият пролетен празник и за християни, и за роми, и за мюсюлмани - Гергьовден е обявен за празник на селото. Сатовча и училището в него са среднища на мултикултурно, мултирелигиозно и мултиетническо сътрудничество - в тях хармонично съжителстват всички етно-религиозни общности. Те споделят взаимно трепет и вълнение около големи празници, чувстват се като едно цяло. Под мотото „*Всички заедно*“ възпитаниците на училището в Сатовча се включват в Празника на селото Гергьовден. Общинска администрация, читалищното и училищно ръководство в селото полагат големи старания, за да се отбележи подобаващо.

„Играем, пеем и се веселим заедно...“ -

това показаха сатовчанските ученици и на настоящия 6 май. Рано сутринта чешмата в м. „Марина“ посрещна ранобудните деца и младежи, за да им предостави лековита си вода за здраве и изцеление. Ученици се включиха в етнографска изложба, организирана в читалище „Св. св. Кирил и Методий“ като предоставиха носии, ръкоделия, предмети от бита на християнски, мюсюлмански и ромски жители на Сатовча. Замисълът е да се съхранят празниците, обичаите и традициите на културните общности в селото, както и да се запази тяхната взаимосвързаност и взаимнообслуженост. По-късно възпитаниците на училище - Сатовча се включиха в празнично хоро на площада, на което млади и стари играха и се веселяха от сърце.

Сатовчанските ученици са заедно не само на празниците. В училище те споделят и своите делици. Затова още казваме: „*Всички заедно - и на празник, и в делик...*“

Чешмата на м. „Марина“ посрещна всички

„Играем, пеем и се веселим заедно на Гергьовден“

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ ...

На 21 май християните почитат паметта на Светите Равноапостоли Император Константин и неговата майка Елена. Името на Константин се свързва с Въвеждането на християнството като официална религия по време на неговото управление.

Самият той приема тази религия в края на живота си, а майка му пък посещава всички места, на които е ходел Христос по време на своя живот и построява манастири. Константин е човек, прелестил столицата на Римската империя в гръцката колония и в негова чест е наречена Константинопол. Празникът е свързан със събиране на хора около огън, който се подготвя в деня преди празника. Пят се песни, играт се хора. Извършва се т.нар. нестинярство, което всъщност представлява влизането на хора (най-често жени), боси по останалата жар от огъня като в ръцете си държат иконата на Светиите. Вярва се, че това ги предпазва от изгаряне. На този ден празнуват Константин, Костагин (а), Динко, Елена, Еленко, Ели, Елица, Елен и Койчо.

В мюсюлманския календар *хиджра* в м. Джемазиюлевел, който съвпада с астрологическия м. май, е отбелязан пролетният празник *Хъдралез*. Той съвпада с християнския Гергьовден. Алиантите ядат боядисани яйца (което напомня за Великден), младежите люлеят люлките на момичетата, играят се обредни танци, пробегват се игри. В този ден мюсюлманите събират 41 вида листа (може и цветове) от 41 различни растения, от които едното трябва задължително да бъде

мащерка. Те се измиват и се варят, но в съда който се извършва термичната обработка, трябва да се поставят яйца (колкото е броят на членовете в семейството, толкова трябва да са и яйцата). После приготвената вода се изцежда и с три канички от тази вода членовете на семейството се поливат след като се изкъпят. Всеки яде яйцето си. Вечерта се пали висок огън, който трябва да се прескочи от всички, за да са живи и здрави.

За мюсюлманите в Сатовча Хъдралез също е почитан пролетен празник, който събира на печено агне цели фамилии и родове.

Клуб „Етнорепортер“

НРАВИ

За нравите

Нравите представляват навици, които сформират характера у човека. Те предизвикват нашите действия непринудено. Навиците биват добри и лоши.

Поведението на човека е свързано с неговата душа. Ако в нея намерят място добрите навици, поведението на човека ще бъде добро. Наш дълг е да се причистим от лошите.

От земята получаваме това, което сме поселили. Така, ако в дълбините на душата си посеем семената на добрите навици, те ще се проявят като добро поведение.

Нравите в исляма

В ислямската религия на нравите се отдава много голяма значимост. Целта на исляма е да изгражда добри нрави у хората. Мюсюлманин означава човек с добър нрав. Мухаммед, саллеллаху алейхи ве селлем, е казал:

“Аз бях изпратен, за да допълня добрия характер.”

“Най-любим за мен сред вас и най-близкият до мен в Съдния ден ще бъде този, който има най-добрия характер.”

Попитали го:

“Кой са най-любимите раби на Аллах?”

Той отговорил:

“Мъже, които имат най-добрия характер.”

Както служенето в религията е повеля, така и изграждането на добри нрави е повеля в исляма.

Ролята на вярата и ибадета за добрите нрави

Искрено вярващият е убеден, че всичко в неговия живот се наблюдава от Аллах Теаля и, че се записва от меляиката. Той не забравя отговорността си за всяко свое дело и вярва, че всеки ще получи заслуженото в Съдния ден. Аллах Всевишният повелява:

“Който извърши добро, дори с тежест на пращинка, ще го види. И който извърши зло, дори с тежест на пращинка, ще го види”.

Искрено вярващият не прави лошо на никого и се стреми към добро според силите си. Ибадетът укрепва вярата и въздейства за формирането на добър характер. Петкратният намаз постоянно напомня за Аллах и предпазва човека от непристойно поведение. Говеенето прави човека състрадателен и милосърден, предпазва го от забраненото и възпира езика от лъжата. Милостинята “зекят” избавя от скъперничеството и насочва към благодетелност. Превръща човекът в личност, полезна за обществото. Така ибадетът помага за формиране на добри нрави и човек преоткрива истинските си стойности. Той е като плодородно дръвче, което се разлиства, цъфти и дава плод.

Мухаммед, саллеллаху алейхи ве селлем - прекрасен пример за добър характер.

Нашият пейгамбер е притежавал характер с всичките добри черти, описани в свещения Коран. Попитали нашата майка и неговата съпруга Айше, Аллах да е доволен от нея, за характера на Мухаммед, саллеллаху алейхи ве селлем. Тя отговорила: *“Неговият характер беше свещения Коран”.*

Като ни повелява в свещения Коран, *“Пратеникът е прекрасен образец за вас...”* Аллах Всевишният е поискал от нас да вземем като пример за себе си начина на живот на пратеника. Наш дълг е да изучим добре неговия живот и да го следваме като пример.

Така ще израснем като добри хора в здрави семейства и ще изградим добро общество.

Материалът подготви:

Мелике Балджиева - ученичка в 10 клас, Клуб “Етнорепортер”;
Източници: «Религия - ислям». С., 2002 г., издание на Главно муфтийство на мюсюлманите в Република България.

Едни от най-характерните черти на човешкия нрав са благородството и завистта. Наши зрелостници получиха като задача да споделят свое мнение за тези качества в последния час по ЗИП - религия. Ето едно от най-добрите есета.

Благородство и завист

Есе

Благородство - на пръв поглед тази дума изглежда обикновена, като всички останали думи. Но ако поспрем поне за миг забързаното ни ежедневие и вперим поглед отново в нейната същност, ще разберем, че в дълбините си тя крие много ценни неща. Благородството е едно чисто и свято качество, което намира място в човешката душа.

То се проявява в най-тежките моменти, без условности и без тънки сметки с ясно съзнание, че това е правилното и единствено решение. Благородство включва доста качества от характера като смелост, жертвост, готовност, достойнство, чест и т.н.

Благородството доста често се превръща в “жертва” на завистта. Тя е едно лошо качество на човек, един боклук, който, постоянно гние, разрушава човешката личност. Завистта е като болест, плени ли те веднъж, лесно не можеш да оздравееш. Днес живеем във време, в което хората обръщат повече внимание на славата, парите и на големите богатства. Никой не обръща внимание на дребните неща като свобода, благородство, щастие и т.н., които имат повече смисъл в живота. Може би заради стремежът си да трупат все повече и повече, хората се превръщат в крайни егоцентрични и дори завистливи същества, които мислят само и единствено за себе си. Затова завистта успява да покори сърцата им до такава степен, че стават зависими от нея. Много ме боли, когато гледам, че хората се поддават на този “порок” - завистта и дори, без да се замислят, деградират като личности. Завистта е чувство на неблагоприятност, което се изпитва към успеха на другите. Никой не може да я предотврати нито с набожни проповеди, нито с религиозни заповеди. Най-често завистта търси бедните и дребнави характери, защото те са нейната сигурна “почва” за живот. Но нека се замислим какъв нещастник е завистливият човек. Душата му е винаги свита, научи ли за успеха на другите, го обхваща неприязън, става неспокоен и дори зъл. Той няма сила да срещне преуспелия и да го поздрави с открито лице и с честно сърце. Или ако направи видими усилия, усмивката му е подправена, изкуствена и фалшива. Чувството на завист не му дава възможност да прецени обективно, да признае качества и способностите на онези, които го превъзхождат в някакво отношение. Разяждан от своята задоволеност и лоши чувства, завистникът наистина вехне. Със своите постъпки той сам се изолира от заобикалящия го живот.

Както се казва в една поговорка “За всеки влак си има пътници”. Успокоява ме факта, че има и такива хора, които успяват да разкрият завесата и да прогледнат същностните неща в живота. Тези хора са успели да съхранят в себе си частица на добродетелта и благородството. Не е възможтелно да си облян в кръв, за да си благороден, защото благородният човек винаги ще намери начин, за да помогне на тези, които имат нужда от помощ. Той винаги е съпричастен към болката и радостта на другия, винаги е готов да протегне една приятелска ръка за помощ и подкрепа на нуждаещите се. Готов е да прости на тези, които са го наранили, защото е добър човек и няма лоши помисли към никого. Този човек можем да го наречем истински приятел. Както се казва в една мисъл “истински приятел е този, който поема ръката ти, но и сърцето ти успокоява”.

Какво по-хубаво от това да спасиш човешки живот, какво по-хубаво от това да протегнеш една приятелска ръка за помощ, за да видят нуждаещите се, че не са сами, че има кой да им помогне, че има на кого да разчитат и че имат едно приятелско рамо, на което може да си поплачат, за да изтръгнат мъката от душата си, която не им дава покой.

Благородният човек не тай в себе си омраза и не търси възнаграждение за делата и постъпките си. А напротив, той е толерантен, съпричастен и с добро сърце. За този човек най-голямото богатство е заключено дълбоко в сърцето му, там, където нищо и никой не ще го заличи. Благородният човек ще бъде за пример както за малки, така и за големи. За това къде и как да постъпваме и за това какво да ценим и уважаваме.

Животът е едно колело, което непрекъснато се върти и отброява минутите и часовете ни. Докато се обърнем, живота вече си е отишъл. Затова нека всички заедно да изживеем достойно тази шепя живот, която ни остава. Нека в сърцата на хората завистта излезне и нейното място да заеме благородството. Както се казва “животът е рисуване без гума за триене”. Нека се опитаме да бъдем по-добри и да вършим неща, от които ще имаме полза както ние, така и останалите около нас. Защото, дори и да сгрешим, не можем да върнем назад “филмовата лента на живота” и да поправим грешката си. А можем да се поучим от нея.

Нека да не позволяваме на завистта да покорява нашите сърца, а да отстъпим място на благородството. Ако това стане, пътят към доброто и хармонията ще бъде намерен и светът ще бъде по-добър.

Селвет Чаушева - абитуриентка от випуск 2009 година
на СОУ “Св.Св. Кирил и Методий” с. Саговча.

КУЛТУРНИ ПРАЗНИЦИ И СЪБИТИЯ

Месец май - богат на културни празници и събития

9-ти май - ден на ученическото самоуправление

От няколко години Клубът на ООН в СОУ "Св. св. Кирил и Методий" с. Сатовча провежда Ден на ученическото самоуправление. Замисълът е учениците да оценят ежедневните старания на учителите в областта на образованието, поемайки доброволно задълженията им, дори и за един ден. Едни от най-изявените ученици-учители Деня на самоуправлението са: Председателят на Клуба за ООН в училището - Жулиета Парушева от 10 клас, която се изяви като Директор, и Зелверка Ушева от 7 клас като учител по математика. Добро бе представянето и на членовете на Клуб "Етнорепортер": Джейлян Джилджова (учител по биология) и Айше Айвазова (технически изпълнител). Участие взеха и ученици от 8 клас, също членове на "Етнорепортер": Лиляна Сафиева (като учител по биология) и Екатерина Шкуртова (история и цивилизация).

Не случайно ученическото самоуправление се провежда в Деня на Европа 9 май. Какво е значението на този ден в исторически план?

След Втората световна война Европа е разрушена не само физически, но и икономически, и морално. Политиците, съветвани от икономистите осъзнават, че ако искат просперитет, мир и благоденствие в Европа, трябва да съдействат за преодоляване съперничеството между европейските страни, наследено от предишни периоди. В средата на XX век отрасълът за производство на въглища и стомана е източник на военна мощ. Споделянето на ресурсите и свободната търговия между европейските държави биха довели до обединяване на усилията за възстановяване и развитие на икономиките им.

На 9 май 1950 г. Робер Шуман, министър на външните работи на Франция, представя своята декларация пред международната преса в Париж. С нея той призовава Франция, Германия и другите европейски страни да обединят производството си на въглища и стомана като "първа реална стъпка към създаването на европейската федерация". Робер Шуман предлага да се създаде европейска институция, която да отговаря за управлението на отрасъла. Страните, към които апелира Шуман, доскоро са участвали в унищожителен военен конфликт помежду си. В този ден се поставя началото на обединение на държавите в Европа и поддържането на мирни отношения на Стария континент. Това предложение остава в историята като "Декларацията на Шуман" и се счита за основополагащо на днешна Обединена Европа, за началото на поетия път към общност на споделени ценности и общи интереси.

През 1985 година ръководителите на страните от Европейския съюз, на свое заседание в Милано, решават 9-ти май да бъде честван като Ден на Европа. От тогава до днес 9-ти май символизира стремежа към единство, мир и просперитет в Европа. Денят на Европа е повод за празнични изяви в много европейски държави. Това е още един начин хората от различни нации да се чувстват обединени европейци.

Източник: Интернет:

www.euliterarymarathonbg.iradeum.com/eu_day.htm

11-ти май Патронен празник на училище - Сатовча

Православната църква почита Деня на славянските първоучители св. св. Кирил и Методий на 11 май още от Средновековието. В български църкви и манастири са съхранени много икони и стенописи с изображението на светите братя.

През Възраждането просветата заема все по-голямо място в живота на хората. Заслугата за първото официално отбелязване на празника на славянската писменост принадлежи на Найдено Геров в епархийско училище "Св. св. Кирил и Методий" в Пловдив. Проведен е на 11 май 1851 г. Този специален празник включва религиозна служба, украсяване на училището с цветя, изпълняване на училищни песни и религиозни химни. От 1857 г. празникът започва да се отбелязва и в други големи градове Пловдив, Цариград, Шумен, Лом.

След Освобождението тази традиция не се прекъсва. Днес празникът се разделя на 11 май честваме религиозния празник на

Светите братя Кирил и Методий, а на 24 май- официалният светски празник на българската просвета и култура и на славянската писменост. В края на XX празникът е възприет и в Русия, която също използва кирилската азбука.

В последните години на 11 май сатовчанската общественост тържествено отбелязва Патронния празник на училището и годишнината от неговото основаване.

Първото училище в Сатовча е открито през 1873 г. в Божийната къща. Две десетилетия по-късно е построена първата училищна сграда в двора на църквата „Св. Неделя“. Първ патрон на училището е „Св. св. Кирил и Методий“. Името на солунските просветители за втори път става патрон на училището през 1990 година. Тяхното име училищната институция с гордост носи до днес.

Настоящият 11 май бе обявен за неучебен ден, отбелязан с богата литературно-музикална програма, слово-доклад и презентация за историята на училището Сатовча, спортни мероприятия, конкурс за най-добър домашен любимец, празнични хора? и др. В знак на преклонение пред делото на Светите братя бяха поднесени венци пред техния паметник в двора на училището.

На 16 май учениците от СОУ "Св. св. Кирил и Методий" с. Сатовча казаха "НЕ" на агресията с туристически поход до м. "Илинден", "Кулата" и др.

Преди това бе проведен час на класа, в който класните ръководители чрез презентации, брошури и др. материали запознаха учениците със същността на агресията, причините, които я пораждат, необходимостта тя да бъде стопирана, за да се избегнат сериозни последици.

Слънчевото и топло време способства за нормалното провеждане на похода и доброто настроение на учители и ученици.

24 май в СОУ "Св. св. Кирил и Методий" с. Сатовча

"Върви, народе възродени, към светла бъднина върви!"

Под звуците на духовата музика в Деня на неземно красивия празник на българската просвета и култура и на славянската писменост ученици и учители участваха в празнично шествие из улиците на Сатовча. Поднесоха венци пред паметника на Светите братя Кирил и Методий в училището и в двора на църквата "Св. Неделя" в центъра на селото.

След тържественото шествие, на площада в центъра на селото бе организирана официална празнична програма. Особена еуфория предизвика етнокомпозицията, първага от този род музикални композиции. Тя включваше български, ромски, руски и турски танци и е дейност по проект **"Подобряване на мултикултурната среда в училището и детската градина на с. Сатовча"** (който включва като дейност и издаването на настоящия вестник бр.). На идеята за реализирането ѝ и танцьорските умения на участниците се възхитиха всички присъстващи.

Празникът на българската просвета и култура и на славянската писменост е уникален малко нации имат подобен културен празник, поради което остава един от символите на българската културна идентичност.

Атрактивният ромски танц

Всички танцьори в етнокомпозицията

Повече информация за празника търсете в сайта на училището:
www.sousatovcha.com

Материалът подготви: екип на Клуб "Етнорепортер"

Този документ е създаден с финансовата подкрепа на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“, съфинансирана от Европейския социален фонд. Цялата отговорност за съдържанието на документа се носи от СОУ „Св. св. Кирил и Методий“, село Сатовча и при никакви обстоятелства не може да се приема, че този документ отразява официалното становище на Европейския съюз и Договарящия орган.